

WYROK TRYBUNAŁU (wielka izba)
z dnia 3 października 2006 r.*

W sprawie C-241/05

mającej za przedmiot wnioszek o wydanie, na podstawie art. 68 WE i 234 WE orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Conseil d'État (Francja) postanowieniem z dnia 9 maja 2005 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 2 czerwca 2005 r., w postępowaniu:

Nicolae Bot

przeciwko

Préfet du Val-de-Marne,

TRYBUNAŁ (wielka izba),

w składzie: V. Skouris, prezes, P. Jann, C.W.A. Timmermans i A. Rosas, prezesi izb, J.P. Puissochet, R. Schintgen, N. Colneric, P. Kūris, E. Juhász, U. Lõhmus, E. Levits, A. Ó Caoimh (sprawozdawca) i L. Bay Larsen, sędziowie,

* Język postępowania: francuski.

rzecznik generalny: A. Tizzano,
sekretarz: R. Grass,

uwzględniając procedurę pisemną,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu rządu francuskiego przez G. de Bergues'a i J.C. Niolleta, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu czeskiego przez T. Bočeka, działającego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu rządu słowackiego przez R. Procházkę, działającego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu rządu fińskiego przez T. Pynnę, działającą w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez C. O'Reilly i A.M. Rouchaud-Joët, działające w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 27 kwietnia 2006 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 20 ust. 1 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec i Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach (Dz.U. 2000, L 239, str. 19, zwana dalej „KWUS”), podpisanej w dniu 19 czerwca 1990 r. w Schengen (Luksemburg).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach skargi wniesionej przez N. Bota, obywatela rumuńskiego, o uchylenie decyzji prefekta Val-de-Marne (Francja) nakazującej jego wydalenie z terytorium Francji.

Ramy prawne

Dorobek Schengen

Układ z Schengen

- 3 Układ zawarty między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec i Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach podpisany w Schengen w dniu 14 czerwca 1985 r. (Dz.U. 2000, L 239, str. 19, zwany dalej „układem z Schengen”) został wdrożony za pośrednictwem KWUS.

- 4 Artykuł 1 KWUS definiuje pojęcie „cudzoziemca” jako „każdą osobę, inną niż obywatel państwa członkowskiego Wspólnot Europejskich”.

- 5 Wpisany w tytuł II KWUS, zatytułowany „zniesienie kontroli na granicach wewnętrznych i przepływ osób”, art. 5 ust. 1 przewiduje warunki wjazdu cudzoziemców na terytoria państw będących stronami układu z Schengen (zwane dalej „obszarem Schengen”) w przypadku pobytu nieprzekraczającego trzech miesięcy.

- 6 Rozdział 3 tego samego tytułu II zawiera zasady dotyczące wiz.

- 7 Artykuł 11 ust. 1 KWUS, który stanowi część sekcji 1 tego rozdziału, zatytułowanej „wizy krótkoterminowe”, ma następujące brzmienie:

„Wiza określona w artykule 10 może być:

- a) wizą uprawniającą do jednego lub więcej wjazdów, pod warunkiem że ani długość ciągłego pobytu, ani całkowita długość kolejnych pobytów nie przekraczają trzech miesięcy w ciągu każdego okresu sześciu miesięcy, liczonego od daty pierwszego wjazdu;

[...]”.

- 8 Artykuł 18 KWUS, stanowiący część sekcji 2 tego rozdziału, zatytułowanej „wizy długoterminowe”, stanowi:

„Wizy zezwalające na pobyt przekraczający trzy miesiące są wizami krajowymi wydawanymi przez jedną z umawiających się stron zgodnie z jej prawem krajowym. [...]”

- 9 Rozdział 4 tytułu II KWUS ustanawia w art. 19–24 warunki przepływu cudzoziemców. W szczególności przewiduje, co następuje:

„Artykuł 19

1. Cudzoziemcy legitymujący się wizami jednolitymi, którzy w sposób legalny wjechali na terytorium umawiającej się strony, mogą swobodnie przemieszczać się po terytoriach wszystkich umawiających się stron w okresie ważności ich wizy, pod warunkiem że spełniają oni warunki wjazdu określone w artykule 5 ustęp 1 litery a), c), d) i e).

[...]

Artykuł 20

1. Cudzoziemcy niepodlegający obowiązkowi wizowemu mogą swobodnie przemieszczać się po terytoriach umawiających się stron przez okres nieprzekraczający

trzech miesięcy w ciągu sześciu miesięcy od daty pierwszego wjazdu, pod warunkiem że spełniają oni warunki wjazdu określone w artykule 5 ustęp 1 litery a), c), d) i e).

[...]

Artykuł 23

1. Cudzoziemcy, którzy nie spełniają warunków uprawniających do krótkoterminowego pobytu, stosowanych na terytorium umawiającej się strony, lub przestali spełniać te warunki, powinni niezwłocznie opuścić terytorium umawiających się stron.

[...]”

Protokół Schengen

- ¹⁰ Zgodnie z brzmieniem art. 1 Protokołu włączającego dorobek Schengen w ramy Unii Europejskiej załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej oraz Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską traktatem z Amsterdamu (zwanego dalej „protokołem Schengen”) trzynastcie państw członkowskich Unii Europejskiej, w tym Republika Francuska, zostało upoważnionych do ustanowienia między sobą wzmocnionej współpracy w dziedzinach objętych dorobkiem Schengen zdefiniowanym w załączniku do powyższego protokołu. Współpraca ta powinna się odbywać w prawnych i instytucjonalnych ramach Unii, jak również traktatów UE i WE.

- 11 Zgodnie z załącznikiem do protokołu Schengen, część dorobku Schengen stanowią w szczególności układ z Schengen i KWUS.
- 12 Zgodnie z art. 2 ust. 1 akapit pierwszy protokołu Schengen, począwszy od daty wejścia w życie traktatu z Amsterdamu, dorobek Schengen stosuje się bezzwłocznie, czyli od dnia 1 maja 1999 r., w odniesieniu do trzynastu państw członkowskich wymienionych w art. 1 tego protokołu.
- 13 Działając na podstawie art. 2 ust. 1 akapit drugi zdanie drugie protokołu Schengen, w dniu 20 maja 1999 r. Rada Unii Europejskiej przyjęła decyzję 1999/436/WE określającą, zgodnie ze stosownymi postanowieniami Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską i Traktatu o Unii Europejskiej, podstawę prawną dla każdego z postanowień lub decyzji stanowiących dorobek Schengen (Dz.U. L 176, str. 17). Z art. 2 tej decyzji w związku z jej załącznikiem A wynika, że art. 62 pkt 3 WE, stanowiący część tytułu IV traktatu WE, zatytułowanego „wizy, azyl, imigracja i inne polityki związane ze swobodnym przepływem osób”, został uznany przez Radę za podstawę prawną art. 20 KWUS.

Rozporządzenie (WE) nr 539/2001

- 14 Na podstawie art. 1 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 539/2001 z dnia 15 marca 2001 r. wymieniającego państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych oraz państwa, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu (Dz.U. L 81, str. 1), w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 2414/2001 z dnia 7 grudnia 2001 r. (Dz.U. L 327, str. 1), obywatele rumuńscy są zwolnieni z obowiązku wizowego przy przekraczaniu granic zewnętrznych państw członkowskich w przypadku pobytów nie dłuższych niż łącznie trzy miesiące.

Uregulowania krajowe

- 15 Rozporządzenie nr 45-2658 z dnia 2 listopada 1945 r. dotyczące warunków wjazdu i pobytu cudzoziemców we Francji (JORF z dnia 4 listopada 1945 r., str. 7225), w brzmieniu zmienionym w szczególności ustawą nr 2003-1119 z dnia 26 listopada 2003 r. o zarządzaniu imigracją, pobycie cudzoziemców we Francji i obywatelstwie (JORF z dnia 27 listopada 2003 r., str. 20136, zwane dalej „rozporządzeniem nr 45-2658”) przewidywało w art. 22, co następuje:

„I — Przedstawiciel państwa w departamencie, a w Paryżu prefekt policji mogą uzasadnioną decyzją postanowić o wydaleniu cudzoziemca w następujących przypadkach:

1. jeśli cudzoziemiec nie może udowodnić zgodnego z prawem wjazdu na terytorium Francji, chyba że posiada ważne pozwolenie na pobyt;

[...]

II — Postanowienia pkt 1 I są wiążące wobec cudzoziemca, który nie jest obywatelem państwa członkowskiego Wspólnoty Europejskiej:

a) jeśli nie spełnia warunków wjazdu, o których mowa w art. 5 [KWUS];

- b) lub jeśli wjeżdżając bezpośrednio z terytorium państwa będącego stroną tej konwencji, nie może udowodnić zgodnego z prawem wjazdu na terytorium państwa francuskiego stosownie do art. 19 ust. 1 lub 2, art. 20 ust. 1, art. 21 ust. 1 lub 2 [KWUS]”.

Postępowanie przed sądem krajowym i pytanie prejudycjalne

- 16 Z postanowienia odsyłającego wynika, że N. Bot, obywatel rumuński, przebywał na obszarze Schengen, między innymi we Francji, od dnia 15 sierpnia do dnia 2 listopada 2002 r., a później od końca listopada 2002 r. do końca stycznia 2003 r. Następnie przekraczając Węgry w dniu 23 lutego 2003 r. oraz, zgodnie z jego oświadczeniem, Austrię i Niemcy ponownie przybył do Francji, gdzie został zatrzymany w dniu 25 marca 2003 r.
- 17 W dniu 26 marca 2003 r. prefekt Val-de-Marne wydał w oparciu o art. 22 II lit. b) rozporządzenia nr 45-2658 decyzję o jego wydaleniu z terytorium Francji.
- 18 Wniesiona przez N. Bota skarga o stwierdzenie nieważności tej decyzji została oddalona orzeczeniem z dnia 1 kwietnia 2003 r. tribunal administratif w Melun z uwagi zasadniczo na to, że powracając do Francji — nawet jeśli sześciomiesięczny okres, o którym mowa w art. 20 ust. 1 KWUS, jeszcze nie upłynął — N. Bot naruszył kilkakrotnie ten przepis i stąd nie można uznać, iż udowodnił, że wjechał na terytorium Francji zgodnie z prawem w rozumieniu tego rozporządzenia.
- 19 W dniu 5 maja 2003 r. N. Bot wniósł o uchylenie tego orzeczenia przed Conseil d'État.

- 20 Uznając, że odpowiedź na pytanie, czy w dniu wydania decyzji o wydaleniu z terytorium Francji sytuacja N. Bota była zgodna z prawem zważywszy na art. 20 ust. 1 KWUS zależy od tego, co należy rozumieć przez „datę pierwszego wjazdu” w rozumieniu tego przepisu, Conseil d’État zawiesiła postępowanie i zwróciła się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„[Co należy] rozumieć przez pojęcie »daty pierwszego wjazdu« w rozumieniu art. 20 ust. 1 [KWUS], a w szczególności, czy za »pierwszy wjazd« na terytorium państw będących stronami tej konwencji [należy uznać] każdy wjazd mający miejsce po upływie okresu sześciu miesięcy, podczas którego nie miał miejsca żaden inny wjazd na to terytorium oraz, w przypadku cudzoziemca, który dokonuje wielokrotnych wjazdów na pobyt krótkoterminowy, każdy wjazd następujący bezpośrednio po upływie terminu sześciu miesięcy, liczonego od daty poprzedniego odnotowanego »pierwszego wjazdu«[?]”

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

- 21 Swoim pytaniem sąd krajowy zmierza do ustalenia wykładni pojęcia „pierwszego wjazdu”, o którym mowa w art. 20 ust. 1 KWUS w celu określenia, czy prawo obywatela państwa trzeciego niepodlegającego obowiązkowi wizowemu do swobodnego przepływu na obszarze Schengen zgodnie z tym przepisem przez maksymalny okres trzech miesięcy w trakcie okresu sześciomiesięcznego wygasło w przypadku skarżącego w postępowaniu przed sądem krajowym.
- 22 Z postanowienia odsyłającego wynika, że ten ostatni, po tym jak przebywał kolejno na obszarze Schengen przez okres łącznie przekraczający trzy miesiące w trakcie sześciomiesięcznego okresu liczonego od w ogóle pierwszego wjazdu na ten obszar, ponownie nań wjechał po upływie tego początkowego sześciomiesięcznego okresu i został tam skontrolowany przed upływem trzech miesięcy po nowym wjeździe.

- 23 W tej sytuacji sąd krajowy ma wątpliwości, czy pojęcie „pierwszego wjazdu” dotyczy każdego nowego wjazdu na obszar Schengen, czy wyłącznie, poza w ogóle pierwszym wjazdem na to terytorium, późniejszych wjazdów po upływie okresu sześciomiesięcznego liczonego od w ogóle pierwszego wjazdu.
- 24 Jak wynika z brzmienia art. 20 ust. 1 KWUS data pierwszego wjazdu na obszar Schengen obywatela państwa trzeciego niepodlegającego obowiązkowi wizowemu stanowi rozpoczęcie biegu sześciomiesięcznego okresu, w trakcie którego rozporządza on, zgodnie z tym przepisem, prawem swobodnego przepływu po tym obszarze przez okres nieprzekraczający trzech miesięcy.
- 25 Z tego wynika, że — jak podniósł to sąd krajowy — w ogóle pierwszy wjazd tego cudzoziemca na obszar Schengen stanowi pierwszy wjazd w rozumieniu art. 20 ust. 1 KWUS, od którego należy określać jego prawo pobytu nieprzekraczającego trzech miesięcy w trakcie sześciomiesięcznego okresu.
- 26 Jak wszyscy zainteresowani, którzy przedstawili Trybunałowi swoje uwagi na piśmie przyznali, przepis ten upoważnia w tym względzie, na wzór tego co w sposób wyraźny przewiduje art. 11 ust. 1 lit. a) KWUS odnośnie do obywateli państw trzecich podlegających obowiązkowi wizowemu w związku z pobytami krótkoterminowymi, zarówno do nieprzerwanego trzymiesięcznego pobytu, jak i kolejnych skumulowanych krótszych pobytów, nieprzekraczających w sumie trzech miesięcy.

- 27 Jednak z brzmienia art. 20 ust. 1 KWUS w związku z jej art. 23 ust. 1 wynika, że jeśli prawo do pobytu nieprzekraczającego trzech miesięcy w trakcie sześciomiesięcznego okresu biegnącego od dnia w ogóle pierwszego wjazdu na obszar Schengen wygasło, to cudzoziemiec powinien co do zasady, aby nie przekroczyć maksymalnego okresu pobytu na tym obszarze, bezzwłocznie opuścić to terytorium.
- 28 Zatem jeśli art. 20 ust. 1 KWUS nie zakazuje temu cudzoziemcowi przemieszczać się później od nowa na obszarze Schengen — czego nikt z zainteresowanych, którzy przedstawili Trybunałowi swoje uwagi na piśmie, nie zakwestionował — to tylko pod warunkiem że wjeżdża on na ten obszar ponownie po upływie sześciomiesięcznego okresu liczonego od dnia jego pierwszego wjazdu na ten obszar w ogóle.
- 29 Jak podnosi rząd francuski, czeski i słowacki, taki nowy wjazd należy stąd również uznać za pierwszy wjazd w rozumieniu art. 20 ust. 1 KWUS, na tej samej podstawie co w ogóle pierwszy wjazd na obszar Schengen. Przepis ten zezwala w ten sposób obywatelom państwa trzeciego niepodlegającym obowiązkowi wizowemu na pobyt nieprzekraczający trzech miesięcy w trakcie kolejnych sześciomiesięcznych okresów na tym terytorium, pod warunkiem że każdy z tych okresów rozpoczyna się takim pierwszym wjazdem.
- 30 Taka wykładnia jest wzmocniona przepisami KWUS w zakresie wiz na pobyty krótkoterminowe. Na podstawie art. 11 ust. 1 lit. a) i art. 19 tej konwencji obywatele państwa trzeciego posiadający wizę, którzy wjechali zgodnie z prawem na obszar Schengen, mogą przemieszczać się po nim swobodnie przez okres nieprzekraczający trzech miesięcy w ciągu pół roku począwszy od pierwszego wjazdu, przy czym wyraźnie zezwala się w ten sposób na pobyty trzymiesięczne w trakcie kolejnych sześciomiesięcznych okresów.

- 31 Należy skądinąd dodać, że — jak słusznie zauważa rząd francuski i czeski oraz Komisja Wspólnot Europejskich — taka wykładnia pojęcia „pierwszego wjazdu”, o którym mowa w art. 20 ust. 1 KWUS w żadnym razie nie pozbawia właściwych władz krajowych możliwości wymierzania kary, z poszanowaniem prawa wspólnotowego, obywatelowi państwa trzeciego, którego pobyt na obszarze Schengen przekroczył maksymalny okres trzech miesięcy w trakcie poprzedniego sześciomiesięcznego okresu, nawet jeśli w dniu kontroli, której został poddany, jego pobyt na tym obszarze, jak w przypadku N. Bota w postępowaniu przed sądem krajowym, nie przekracza trzech miesięcy od dnia ostatniego pierwszego wjazdu.
- 32 Komisja podnosi jednakże, że taka literalna wykładnia art. 20 ust. 1 KWUS może prowadzić do nadużyć związanych z obchodzeniem zasad stosowanych do pobytów długoterminowych, podczas gdy zarówno art. 62 WE i art. 63 WE, jak i przepisy KWUS, w szczególności art. 5 i 18, ustanawiają subtelne rozróżnienie pomiędzy pobytami przekraczającymi trzy miesiące, do których stosują się zasady dotyczące polityki imigracyjnej a pobytami krótszymi niż trzy miesiące, do których stosują się zasady dotyczące swobodnego przepływu osób.
- 33 Stąd Komisja, jak i rząd fiński podnoszą, że obywatel państwa trzeciego niepodlegający obowiązkowi wizowemu, który opuściwszy obszar Schengen w dniu pierwszego wjazdu, przebywał przez trzy miesiące bez jednego dnia na koniec pierwszego sześciomiesięcznego okresu, mógłby, wyjeżdżając na jeden dzień z tego obszaru na koniec tego pierwszego okresu i wjeżdżając nań następnego dnia, przebywać na tym obszarze przez trzy dodatkowe miesiące w trakcie drugiego sześciomiesięcznego okresu, co pozwalałoby mu w ten sposób swobodnie przemieszczać się na tym terytorium przez okres kolejnych sześciu miesięcy bez jednego dnia.
- 34 W tych okolicznościach Komisja i rząd fiński uważają, że wykładni art. 20 ust. 1 KWUS należy dokonywać, zgodnie z celami tej konwencji, w taki sposób, by zapewnić, że wszyscy obywatele państwa trzeciego, którzy planują jeden lub kilka

kolejnych pobytów przekraczających w sumie maksymalny okres trzech miesięcy w trakcie jakiegokolwiek sześciomiesięcznego okresu, podlegali systemowi wspólnotowemu dotyczącemu pobytów długoterminowych.

- 35 Według Komisji wykładni pojęcia „pierwszego wjazdu” należy stąd dokonywać w ten sposób, że dotyczy pierwszego wjazdu w ogóle na obszar Schengen, jak również każdego nowego wjazdu pod warunkiem że pomiędzy ostatnim wyjazdem a tym nowym wjazdem upływa okres przekraczający trzy miesiące bez pobytu na tym obszarze. Jeśli tak nie jest, to należałoby dokonać rozróżnienia czy pobyt w trakcie sześciomiesięcznego okresu poprzedzającego ten nowy wjazd jest dłuższy czy krótszy od trzech miesięcy. W pierwszym przypadku prawo pobytu wygasło. W drugim — prawo pobytu należałoby obliczać z uwzględnieniem wszystkich pobytów w trakcie tego sześciomiesięcznego okresu.
- 36 Rząd fiński uważa, że wykładni pojęcia „pierwszego wjazdu” należy dokonywać w ten sposób, że dotyczy ono pierwszego wjazdu na obszar Schengen mający miejsce w trakcie sześciomiesięcznego okresu poprzedzającego nowy wjazd na to terytorium, przy czym każdy pobyt, który już miał miejsce na tym obszarze w trakcie tego okresu redukuje odpowiednio okres dozwolonego trzymiesięcznego pobytu.
- 37 Z brzmienia art. 62 ust. 3 WE, który zgodnie z decyzją 1999/436 stanowi podstawę prawną art. 20 ust. 1 KWUS wynika, że Rada może wyłącznie przyjąć — na podstawie tego przepisu traktatu WE — środki określające warunki, na których obywatele państw trzecich mają swobodę przemieszczania się po terytorium państw członkowskich w okresie nie dłuższym niż 3 miesiące.
- 38 Z tego wynika, że niezależnie od przestrzegania wymogu dotyczącego sześciomiesięcznego okresu liczonego od daty pierwszego wjazdu, o którym mowa w art. 20

ust. 1 KWUS, pobyt obywateli państwa trzeciego na obszarze Schengen na podstawie tego przepisu nie może w żadnym wypadku przekroczyć trzech kolejnych miesięcy. W odniesieniu do obywateli państwa trzeciego niepodlegających obowiązkowi wizowemu, takie bezwzględne ograniczenie wynika jasno z art. 5 ust. 1 KWUS oraz art. 1 ust. 2 rozporządzenia nr 539/2001.

39 Stąd w przeciwieństwie do tego co proponuje Komisja i rząd fiński, wykładnia „pierwszego wjazdu”, o którym mowa w art. 20 ust. 1 KWUS jak wynika z pkt 28 i 29 niniejszego wyroku nie ma na celu w żadnym razie zezwolenia obywatelom państwa trzeciego niepodlegającym obowiązkowi wizowemu na swobodne przemieszczanie się w obszarze Schengen przez okres przekraczający trzy kolejne miesiące, gdyż — jak zostało stwierdzone w tych punktach — każdy „pierwszy wjazd” w rozumieniu tego przepisu wymaga koniecznie nowego wjazdu na ten obszar po upływie wcześniejszego sześciomiesięcznego okresu.

40 Ponadto o ile prawdą jest, że zgodnie z wykładniami pojęcia „pierwszego wjazdu” proponowanymi przez Komisję i rząd fiński można zasadniczo zapewnić, by obywatel państwa trzeciego niepodlegający obowiązkowi wizowemu nie przebywał dłużej niż trzy miesiące na obszarze Schengen w trakcie jakiegokolwiek sześciomiesięcznego okresu, o tyle należy stwierdzić, że nie jest to zasada wyrażona przez art. 20 ust. 1 KWUS, który ogranicza się do zakazania pobytów przekraczających trzy miesiące w trakcie sześciomiesięcznego okresu rozpoczynającego się w dniu pierwszego wjazdu na ten obszar. Tymczasem zachowując ruchome daty pierwszego wjazdu zmieniające się w zależności od daty ostatniego wjazdu, wspomniane wykładnie pomijają fakt, iż art. 20 ust. 1 KWUS jest zbudowany wokół samego pojęcia „pierwszego wjazdu” i zastępują je pojęciem ostatniego wjazdu, które się w nim nie znajduje.

41 W tych okolicznościach, nie znajdując żadnego oparcia w brzmieniu tego przepisu, wykładnie te, których względna złożoność mogłaby ponadto wpływać na jednolite

stosowanie art. 20 ust. 1 KWUS i stąd naruszać bezpieczeństwo prawne jednostek, nie mogą być przyjęte.

- 42 Co do podnoszonego przez Komisję ryzyka obejścia zasad stosujących się do pobytów długoterminowych, należy zauważyć, że o ile art. 20 ust. 1 KWUS w jego aktualnym brzmieniu zezwala obywatelowi państwa trzeciego niepodlegającemu obowiązkowi wizowemu na pobyt na obszarze Schengen przez prawie sześć miesięcy poprzez kumulację dwóch kolejnych pobytów nienastępujących bezpośrednio po sobie, to do prawodawcy wspólnotowego należy zmiana, w odpowiednim przypadku, tego przepisu, jeśli uzna on, że taka kumulacja może naruszać zasady stosujące się do pobytów dłuższych niż trzech miesięcy.
- 43 W rezultacie na pytanie prejudycjalne trzeba odpowiedzieć w ten sposób, że wykładni art. 20 ust. 1 KWUS należy dokonywać tak, że pojęcie „pierwszego wjazdu” zawarte w tym przepisie dotyczy, poza w ogóle pierwszym wjazdem na obszar Schengen, pierwszego wjazdu na ten obszar po upływie sześciomiesięcznego okresu liczonego od tego w ogóle pierwszego wjazdu, jak również każdego innego pierwszego wjazdu po upływie każdego nowego sześciomiesięcznego okresu liczonego od poprzedniej daty pierwszego wjazdu.

W przedmiocie kosztów

- 44 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem; do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał orzeka, co następuje:

Wykładni art. 20 ust. 1 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec i Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisanej w dniu 19 czerwca 1990 r. w Schengen należy dokonywać tak, że pojęcie „pierwszego wjazdu” zawarte w tym przepisie dotyczy, poza w ogóle pierwszym wjazdem na obszar Schengen, pierwszego wjazdu na ten obszar po upływie sześciomiesięcznego okresu liczonego od tego w ogóle pierwszego wjazdu, jak również każdego innego pierwszego wjazdu po upływie każdego nowego sześciomiesięcznego okresu liczonego od poprzedniej daty pierwszego wjazdu.

Podpisy